

Titului pateisinti – milijonai

» 1 Anot organizatorių, 400 renginių, 200 gebėjimų tobulinti skirtų veiklų, daugiau nei 70 tarptautinių ir nacionalinių partnerių, 1 tūkst. savanorių, pusė milijono svečių, kardinalios permainos jaunimo politikos srityje ir atskleistas jaunimo potencialas – visa tai numatyta Klaipėdos programoje.

Jai įgyvendinti Klaipėdos mero Vytauto Grubliausko pavedimu iš įvairių institucijų atstovų bus formuojama tarpžinybinė darbo grupė.

Gali būti, kad projektui įgyvendinti reikės kurti naują viešąją arba biudžetinę įstaigą, kuri veiktų ir po 2021-ųjų.

„Apginti apgynėme idėją, jaunimas puikiai ją pristatė ir iškomunikavo, dabar jau mūsų visų bendra pareiga, kaip tai turi tapti kūnu. Tam reikia labai rimtos analizės, nes į Klaipėdą bus sutelktas visas Europos dėmesys“, – kalbėjo meras.

Padės Vyriausybė?

Europos jaunimo sostinės titulus miestui suteikiamas vieneriems

metams, tačiau parengti projektus ir juos realizuoti užtruks apie penkerius metus.

Skaiciuojama, kad 2019–2022 m. laikotarpiu programai įgyvendinti reikės 5,6 mln. eurų. Apie 4 mln. eurų – iš Klaipėdos savivaldybės biudžeto, likusios sumos – daugiau nei pusantro milijono – tikimasi sulaukti iš valstybės, europinių fondų ar privačių rėmėjų-partnerių.

Kitąmet ruošiamasi išleisti per 400 tūkst. eurų įvairaus pobūdžio renginiams organizuoti.

„Taryba jau pradeda svarstyti ir kitų metų pradžioje tvirtinti strateginį veiklos planą iki 2021-ųjų, tiek biudžetą. Titulas nekvestionuojamai turi tapti šių dviejų dokumentų sudėtine dalimi“, – akcentavo V.Grubliauskas.

Gali būti, kad projektui įgyvendinti reikės kurti naują viešąją arba biudžetinę įstaigą, kuri veiktų ir po 2021-ųjų.

Neatmetama galimybė pavesiti šią funkciją jau dabar egzistuojančiai įstaigai.

Kol kas buvo parengta tik preliminarinė programa, ją detalizavus, anot Klaipėdos vicemeres Juditos Simonavičiūtės, galbūt klaidėčių paraiškai bus prašoma nacionalinio statuso.

„Jei pateiksime priemonės, kurios bus naudingos ir valstybei, tada, manau, Vyriausybė tikrai prisidės“, – įsitikinusi vicemerė.



■ Komanda: mero svetainėje jaunimas pristatė Klaipėdos laukiančius iššūkius.

Vytauto Petriko nuotr.

Iki kitų metų kovo programa turėtų būti parengta ir tvirtinama.

Skatins toleranciją kitokiems

Kaip teigė Klaipėdos savivaldybės jaunimo reikalų koordinatore Aistė Andruškevičiūtė, titulas svarbus ne tik Klaipėdai, bet visai Lietuvai.

„Tai – istorinis įvykis. Dar nė viena Šiaurės, Baltijos jūros regiono, Skandinavijos šalis lig šiol nebuvo tapusi Europos jaunimo sostine. Tikiuosi, kad šis ketverių metų laikotarpis praeis puikiai, ir mes daug ko pasieksime – tapsi-

me pavyzdžiu visai Europai“, – kalbėjo A.Andruškevičiūtė.

Paraišką rengusios viešosios įstaigos „Amicus Certus“ vadovė Greta Tautavičiūtė pabrėžė, kad bus siekiama išliekamųjų vertės – pasibaigus Europos jaunimo sostinės metams, jaunimas Klaipėdoje neturėtų būti pamirštas. Taip pat žadama skirti didesnę dėmesį lygių galimybių sudarymui tiek seksualinių ar tautinių mažumų, tiek neįgalųjų požiūriu.

Jaunimo reikalų tarybos pirmininkė Agnė Zabrynaitė akcentavo, kad programa apima ne tik

renginius, bet ir jaunimo politikos stiprinimą.

„Jei miestas bus gražus, patrauklus jaunimui, mes jo sulauksime daugiau, galbūt nebereikės šnekėti apie tai, kodėl jauni žmonės išvažiuoja. Be to, mums taps atviri keliai į mokyklas, konferencijas kompetencijų kėlimo klausimais visoje Europoje“, – sakė A.Zabrynaitė.

Iš 9 skirtingų platformų sudarytos programos pagrindinis tikslas – atskleisti jaunimo potencialą ir tapti jaunimui draugiškiausi, atviru, bendradarbiaujančiu miestu Baltijos jūros regione.

Humanitarinę pagalbą teikianti Roma: „Visuomet svajojau padėti kitiems“

Klaipėdos rajone gyvenanti Roma Varnelienė po apylinkės sukasi kaip bitutė – kasdien aštuoniolika kilometrų į darbą važiuojanti moteris jau daugybę metų keliasi ir gulasi su svetimų žmonių skausmais, ligomis, sielvartu ir amžiniu klausimu, kaip jiems padėti. Lietuvos Raudonojo Kryžiaus Kretingos skyriaus vadovė sakė, jog, nepaisant nuolat juntamo sunkaus psichologinio klimato, savo darbo nė už ką nekeisčiau, o pasaulimą padėti kitiems pajutusi dar ankstyvoje paauklųstėje.

Darbas kaip lemties dovana

„Pati užaugau didelėje šeimoje, buvome devyni vaikai. Nėra ką slėpti – vaikystėje tikrai būta visko, puikiai žinau, ką reiškia gyventi nepriekaičiuje, susidurti su kitomis problemomis. Matyt, dėl to dar būdama paauglė pajautau norą padėti kitiems. Pamenu, dešimtoje klasėje eidavau lankyti kaimynystėje gyvenusias senolės, namus sutvarkydavau, pakalbėdavome. Ji turėjo dukrą, bet toji nuolat dirbo, tad močiutė jautė-

si vieniša. Manau, tik tas žmogus gali suprasti sunkumų kamuojamus, kuris pats tai yra patyręs“, – prisiminimais apie jaunystėje atsiradusį atsidavimo kitiems poreikį pasakojo R.Varnelienė. Po mokyklos moteris įstojo į Kauno medicinos mokyklą, bet humanitarinės ir socialinės pakraipos darbas ją lydėjo visuomet. Ilgus metus R.Varnelienė šia veikla užsiėmė Alytaus rajone, o į Klaipėdą persikėlė, kaip pati sako, dėl čia įsikūrusios dukros ir anūkų. Matyt, tik tikrojo pasaulimo lydimiems žmonėms likimas kortas sudėlioja taip, kad jie atsiduria savo vietoje – R.Varnelienė ne tik gavo darbovietę, bet ir papildomos veiklos, kur save realizuoja savanoriškai vesdama paskaitas moksleiviams, ligoniams ar neįgaliesiems.

Neatbaido nei širdgėla, nei retai girdivimas „aciū“

Pasak moters, įprastinė darbo diena tikrai neapsiriboja tik oficialių pareigų vykdymu. „Šiuo metu daug savo laiko atiduodu specialiai suburtai neįgalųjų grupei. Patys

juos atsivežame, šnekame įvairiomis temomis, darome darbelius, stengiuosi ir apie mitybą, ir apie tinkamus įpročius pasakoti, pateikiu įvairių psichologinių patarimų – juk tie žmonės kupini skausmo ir nusivylimo. Dažnai jie būna pikti ir apatiški pasauliui, bet tokia ir yra mano misija – padėti jiems“, – emociškai apie neatlygintą veiklą pasakojo R.Varnelienė. Pasi-teiravus, ar dažnai išgirsta aciū už savo darbą, moteris sutrinka: „Visai taip būna. Žmonės, su kuriais dirbu, reikalauja labai daug dėmesio, bet mano tikslas ir siekis daryti gerus darbus. Nesusimąstau apie atsidėjojimą, bet apie kitą darbą – tuo labiau. Aš niekada nesvajojau turėti tikrą amatą, pavyzdžiui, būti siuvėja. Žinojau, ko gyvenime noriu ir kokia viso to kaina.“ Pasidomėjus, ar per ilgą darbo patirtį pašnekovė išmoko atsiriboti nuo kitų problemų ir skausmo, moteris atsakė, jog su metais į viską žiūri kiek paprasčiau, bet neslėpė, kad pradžioje būta visko. „Pamenu, veiklos pradžioje ir ašarų, ir nerimo būta. Kiekviena diena iššūkis, kur kalba neretai liečia svetimų žmo-

nių išgyvenimo klausimą. O kai eini pas sunkiai sergančius ir matai agoniją ar didžiules žaizdas – tikrai labai nelengva. Dabar stengiuosi ir namus problemų nenešiti. Mano dukra medikė, dažnai dėl sunkiai sergančiųjų skambinu jai, kalbamės ir tariamės kaip dvi savo srities ekspertės.“ R.Varnelienė prisipažino, kad jos darbas virto gyvenimo būdu. Vasaromis ji savanoriškai organizuoja vaikų stovyklas, savaitgaliais inicijuoja įvairius renginius, važinėja po rajono mokyklas, kur skaito paskaitas moksleiviams.

Kitiems laiko skiria daugiau nei sau

Paklausime ponios Romos, ar lieka laiko sau ir saviems malonumams. „Gyvenu gerais darbais, tai ir yra didžiausias malonumas. Turiu pripažinti, kad kartais apie save susimąstau mažiau, nei derėtų. Būna, ir aplinkiniai pasako, kad per daug laiko atiduodu kitiems. Tačiau kai galiu, savaitgaliais stengiuosi leis-



Nuotrauka iš asmeninio archyvo

ti su šeima. Turiu anūkų, tad mėgaujuosi akimirkomis, kai būname drauge. Patinka ir kultūra, vaikštau į koncertus, spektaklius. Vakarais paskaitau knygą, atsipalaiduoju. Bet dažnai po darbo tiesiog ruošiuosi paskaitoms, renku medžiagą. Veiklos turiu sočiai, todėl laiką privalau organizuotiis protin-gai“, – optimistiškai pokalbį baigė R.Varnelienė.



EUROPOS PAŽALGOS LABIAUSIAI SKURSTANTEMS ASMENIMS FONDAS

